اَلدَّرْسُ الْأَوَّلُ
درس اول

ذاكَ هوَ اللّٰهُ
آن همان خداست

أُنْظُرْ لِتِلْكَ الشَّجَرَه ذاتِ الْغُصونِ النَّضِرَه[1]
نگاه کن به آن درخت دارای شاخه‌های تروتازه

كَيفَ نَمَتْ مِنْ حَبَّةٍ وَ كَيفَ صارَتْ شَجَرَه
چگونه رشدکرده از دانه‌ای و چگونه درخت شده‌است

فَابْحَثْ وَ قُلْ مَنْ ذَا الَّذي يُخْرِجُ مِنهَا الثَّمَرَه
پس جستجوکن وبگو این کیست که از آن میوه بیرون می‌آورد



وَ انْظُرْ إِلَى الشَّمسِ الَّتي جَذْوَتُها مُسْتَعِرَه
و نگاه کن به خورشیدی که پارهٔ آتش آن فروزان است

فيها ضِياءٌ وَ بِها حَرارَةٌ مُنتَشِرَه
در آن روشنایی و با آن حرارتی پخش شده است

مَنْ ذَا الَّذي أَوْجَدَها فِي الْجَوِّ مِثلَ الشَّرَرَه
این کیست که پدید آورده آن را در آسمان مثل پارهٔ آتش



١ــ **اَلشّاعِرُ:** مَعروفٌ الرّصافيُّ، شاعِرٌ عِراقيٌّ مِن أَبٍ كُرديِّ النَّسَبِ وَ أُمٍّ تُركَمانيَّةٍ، لَهُ آثارٌ كَثيرَةٌ في النَّثرِ وَ الشِّعرِ.